

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput IV. Modus quo primum Adæ peccatum traducitur in posteros.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

quia concupiscentia est mala, in statu proinde illo non futura, nisi ex voluntatis consensu. 2°. talem creati non posse hominem, qui sine ulla culpa sua, originali vel personali, tales pateretur concupiscentiæ motus, quos per seipsum rationi subicere non posset, nec eos evitare; nisi Deus ei providentiâ suâ ita subveniret, ut peccatum & æternam damnationem evadere posset. Aliâs Deus in illo statu impossibilia præciperet. Quod asseri nullo modo potest. Ad divinam proinde providentiam spectaret, tale homini illi adiutorium, saltem naturalis ordinis dare, quo secundum rationem vivere posset, peccatumque & æternam damnationem vitare, ut rectè Thomas de Lemos in Panoplia gratiæ to. I. tr. I. de læsione lib. arb. c. 4.

25 Nec contrarium sequitur ex Bulla Pii V. damnante hanc Baii propositionem: *Deus non potuit talem creare hominem, qualis hodie nascitur.* Sensus namque Baii erat, à Deo creati non posse hominem mortalem, justitiâque originali & gratiâ sanctificante destitutum (quod jure damnatum est) eò quòd proposit. 21. affirmaret quòd *humane nature sublimatio & exaltatio in consortium divini nature debita fuit integritati primæ conditionis, & proinde naturalis dicenda est, non supernaturalis.* Et proposit. 78. *Immortalitas primi hominis non erat gratiæ beneficium, sed naturalis conditionis.*

26 Ad 3. negatur sequela: totum enim quod propriam habet peccati rationem tollitur, dum formale tollitur, sicut totus homo tollitur, dum tollitur anima rationalis, quæ forma est hominis. Nam quod eâ ablatâ superest, non est homo, sed cadaver. Et similiter concupiscentia, ablato reatu, non est verè & propriè peccatum, sed peccati velut cadaver.

27 Et observatione dignum est, quòd in Concilio Tridentino concepta fuerat illa Decreti periodus, quâ dicebatur, *non improbari à Synodo illam positionem Scholasticis usitatam, aientibus, manere post baptismum partem materialem originalis peccati; non item formalem.* Sed, ut Eminentissimus Historicus l. 7. c. 9. narrat, *deleta est, non quia falsa; sed quòd nollem Patres Ecclesie auctoritatem intermiscere opinantium doctrinis, seu quòd, ubi definitiones concipi possent veterum Patrum vocabulis, ea nollem à Theologis recentibus mutuari: cum venerationi conducatur, non modo sententiarum, sed etiam vocum antiquitas.*

28 Nec minori observatione dignum, quòd (ut idem Historicus refert ibidem) gravior exorta sit disputatio de illa particula, per quam affirmabatur, in renatis nihil Deum odisse. Objecit Seripandus, cum concupiscentia sit origo peccati, non posse à Deo eam odio non haberi... in quo visus est Polus subsistere. Observavit etiam, si Patres ponerent, nihil inesse in renatis odiosum Deo, colligendum hinc esse, nihil in iis relinqui ope divinâ purgandum, nihil reprimendum, ni-

Tom. I.

hil contra quod pugnandum: quæ omnia divinorum Oraculorum dictis adversabantur. Aliud de ipsâ esse, quàm de corporis miseriis, quæ in Christo fuerunt, à quo procul concupiscentia fuit. Concupiscentiam aliâ ratione à cælesti regno excludi, quàm corporis miseriis; quæ idèd solùm à regno illo excluduntur, quia plenæ felicitati opponuntur, non quia peccato militant, uti militat concupiscentia, quæ victorias omnes peccato parit. Patere ex multis Augustini locis, ipsam Deo displicere; eandem esse malum illud, à quo liberari efflagitant Sancti, per precationem quam nos omnes Christus edocuit... Ex Augustino concupiscentiam non esse naturæ proprietatem... sed corruptionem perduellionemque naturæ.

His aliisque rationibus usus est Seripandus 29 (inquit Historicus) quæ tamen Patribus nequaquam persuasere Decreti mutationem: cum ex ipsius textura liquidò appareret, ibi significari odium illud, quod *inimicitia vocatur*, & quo dicimur hominem ab homine odio haberi: quod odium verè inesse Deo nequit, in eum, qui adoptivus Dei filius est renatus: non tamen hinc excludi ab illis omnem prorsus læbeculam... quam averteatur in ipsis eo odio, quod *displicentia nominatur*... Atque in eadem pariter significatione, post longam disceptationem, persistere in decreto posteriora verba, quibus dicitur, concupiscentiam haud nocere non consentientibus, intelligendo per vocem *nocere*, æternum damnium, cujusmodi est divinæ gratiæ jactura... tamen si cunctis alioquin illa noceat aliquo pacto, &c.

Hactenus Eminentiss. Historicus, ex cujus 30 narratione perspicuum est, concupiscentiam in renatis superstitem, odiosam quidem Deo non esse odio inimicitæ, quia verè & propriè non est peccatum; odiosam tamen esse odio displicentiæ, uti docet Augustinus, quia est fomes peccati, corruptioque naturæ, per quam dissoluta est harmonia illa, in qua homo conditus fuerat. In non renatis verò cum suo reatu peccatum est verè & propriè dictum, licèt sit effectus & pœna inobedientiæ Adami. Unum quippe peccatum alterius peccati effectus esse potest, & pœna.

CAPUT VI.

Modus quo primum Adæ peccatum traducitur in posterum.

Duplex est de modo illo sententia. Una 31 quæ traductionem illam explicat per pactum, seu decretum Dei liberum, quo Deus posterorum voluntates in Adami voluntate collocavit, ita videlicet ut Adamo vel custodiente vel transgrediente præceptum, de non comedendo fructu vetito, omnes illud custodire vel transgredi censerentur perinde ac si moraliter in Adamo fuissent. Altera quæ dicit traductionem illam fieri, non mediante ejusmo-

di pacto, sed quasi ex natura rei, ita ut primo illo Adami peccato (quod ab Augustino vocatur *ineffabiliter grande*) natura humana naturaliter sic infecta fuerit, ut infecerit, inficiat, & infectura sit posteros omnes, ex Adamo feminaliter descendentes. Priorem opinionem Recentiores sequuntur. Posteriorem Antiquiores, Hugo de S. Victore, Magister sententiarum, S. Thomas, S. Bonaventura, &c. Imò eam sequuntur SS. Patres, tam ante, quam post Augustinum, scilicet ante Augustinum Origenes in c. 8. epist. ad Romanos, Ambrosius, & alii quos Augustinus refert l. 1. contra Julian. c. 3. & 4. necnon l. 2. c. 6. Post Augustinum verò S. Leo serm. 5. de Nativit. Dom. S. Gelasius Papa epist. 1. S. Prosper l. 3. vit. contempl. c. 2. Fulgentius l. de incarn. & grat. c. 13. Beda in l. variar. 99. q. 141. Bernardus epist. 174. Richardus de S. Victore l. 1. de Emmanuele c. 10. Innocentius III. in Psal. 50. Urbanus IV. in eundem. Anselmus ubi supra.

32 Sed præ cæteris Augustinus, cujus sententiam ideò propugnandam suscipimus, quia per ipsam Ecclesia de Pelagianis triumphavit, Nufquam verò Augustinus primi peccati Protoparentis traductionem per pactum illud explicat, nunquam illius mentionem facit. Nunquam Pelagiani, qui tam acriter Augustinum ista in materia aggressi sunt, peccatum originale, quatenus ab Augustino per pactum illud explicatum, oppugnarunt; imò ne illius quidem mentionem unquam fecerunt; quod tamen non neglexissent, si eò Augustinus recursum habuisset; quandoquidem occasionem inde opportunissimam habuissent Augustinum impugnandi; sed eo titulo Augustini doctrinam impugnarunt, quòd diceret primum Adami peccatum ab ipso in filios traduci per feminalem generationem, sive per concupiscentiam. Et ista reverà est Augustini sententia, prout videre licet l. 2. contra Julianum c. 1. l. 1. ad Bonifacium c. 17. l. 2. contra Julian. c. 3. & l. 5. c. 14. l. 1. de nupt. & concupisc. c. 23. Enchirid. c. 26. serm. 128. aliàs 13. de temp. l. 2. de peccat. merit. c. 27. epist. 194. aliàs 105.

33 Peccatum itaque originale per feminalem traducitur generationem, adeòque per concupiscentiam feminali generationi naturaliter adjunctam, quatenus per eam communicatur natura, ob primum Protoparentis peccatum per concupiscentiam vitiata, desitutaque originali justitià, quam à divina largitate Adamus acceperat, omnibus posteris suis per viam feminalis generationis ex divina ordinatione communicandam: nec enim acceperat eam pro se solo, sed & pro tota natura humana, feminaliter in se contenta. Per primum proinde superbiæ peccatum, quo justitiam illam amisit, sibi soli non amisit, sed toti naturæ feminaliter in se contentæ, sive omnibus posteris feminaliter ab ipso descensuris; ideòque peccatum istud, peccatum fuit totius naturæ;

eò quòd totam naturam humanam feminaliter in se contentam vitiaverit, concupiscentiâ Deo non subjectâ infecerit, originalique justitiâ (per quam concupiscentia, totaque natura humana subjicienda erat Deo) privaverit. Ideò ergo per feminalem generationem posteris communicatur natura Deo non subjecta, sed à Deo per concupiscentiam averfa, ad creaturamque conversa; peccato proinde obnoxia, Deoque exosa. Quia licet posteri per feminalem generationem ab Adam non recipiant animam, sed à Deo; ab Adam tamen recipiunt corpus mediante semine: in semine verò licet non sit anima, est virtus dispositiva ad animam in corpore recipiendam; quæ dum in corpore per libidinem feminato, per concupiscentiamque vitiato recipitur, ab ipso pariter vitiatur & inficitur, sicut vinum à vase in quo recipitur. Scriptum est enim Sap. 9. 15. *Corpus quod corrumpitur, aggravat*, id est ad terrena deprimit animam, donec intellectus & affectus ipsius per baptismi gratiam purgetur, & ad Deum elevetur.

Nec necesse est ut hoc parvulis sit voluntarium & liberum, voluntate & libertate ipsorum parvulorum; sed sufficit quòd ipsis voluntarium & liberum sit voluntate & libertate peccantis Adami, prout Augustinus docet sexcentis locis. Quia, ut l. 1. op. imperf. in Julian. n. 47. ait, definitio illa peccati, *peccatum est voluntas agendi aliquid, unde liberum est abstinere*, definitio est peccati, prout ab Adamo primitivè commissum est, non prout à nobis originaliter contrahitur; *alioquin originale non esset in parvulis, qui nondum voluntatis utuntur arbitrio.... Origine tamen etiam hujus peccati descendit à voluntate peccantis (Adami) fuit enim Adam, & in illo fuimus omnes, secundum feminalem rationem. Perit Adam, & in illo perimus omnes.* Et rursus l. 15. de Civit. c. 14. *Omnes fuimus in illo uno, quando omnes ille unus corruptus.* Quod explicans D. Anselmus l. de conceptu virgin. c. 7. *In Adam (inquit) omnes peccavimus, quando ille peccavit; non quia tunc peccavimus ipsi voluntate nostrâ, in voluntate ipsius moraliter existente (quia nondum eramus) sed quia de illo futuri eramus. Et tunc facta est necessitas ut cum essemus, peccaremus. Quia per unius inobedientiam peccatores constituti sumus multi, id est justitiâ debitâ nudati. Quia, ut ait c. 26. per originale aliud intelligere nequeo, nisi... factam per inobedientiam Adæ justitiâ debitâ nuditatem.*

Itaque in Adam fuimus omnes, non quia omnium nostrum voluntas constituta fuit in voluntate Adami (hoc enim nullibi dicit Augustinus, uti nec Scriptura, nec alii Patres) sed sicut lib. 4. op. imperf. contra Julian. n. 104. exponit, eo modo quo Apostolus Hebr. 7. 10. dicit, *filium Israël Levi in lumbis Abraham patris sui fuisse, quando est ille decematus; & ideò etiam istum in illo fuisse decematum.* Sicut enim quia Levi erat in lumbis

Abrahæ, dum Abraham Melchisedech decimas dedit, Abrahamo dante decimas, Levi, & cæteri, seminaliter existentes in lumbis ejus, decimas præstiterunt; sic intelligere debemus, in lumbis Adam peccatis fuisse omnes qui ex illo fuerant per carnis concupiscentiam nascituri. Et ideo Adam peccante, in illo omnes peccaverunt, & pereunte Adam, in illo omnes perierunt. . . . Sed peccatis, inquit, alienis non utique perire debuerunt. Aliena sunt, sed paterna sunt; ac per hoc jure seminationis, atque germinationis (non dicit, jure pacti, seu constitutionis voluntatis ipsorum in voluntate Adami) & nostra sunt. Similiter l. 4. n. 105. Fixa & inconcussa sit ista sententia, quia illius culpa (Adami scilicet) mors omnium est, & in illo omnes perierunt. . . . Hoc asserenti Ambrosio, dicit (Juliane) & isti ergo suam voluntate peccaverunt, quos in illo periisse dicit, qui suam voluntate peccavit. Sed poterat Ambrosius hoc intelligere quod non potes, non hoc dicit propter arbitrium singulorum, sed propter originem seminis unde omnes futuri erant; secundum quam originem omnes in illo uno erant, & hi omnes unus ille erant, qui in seipsis nulli adhuc erant. Secundum hanc originem seminalem etiam Levi tunc decimatus ostenditur, non in seipso, sed in illo, in cujus fuit lumbis; nec voluit, nec noluit decimari, quoniam nulla ejus voluntas erat, quando secundum substantiam suam nec ipse adhuc erat: & tamen, secundum rationem seminis, non mendaciter, nec inaniter dictum est, quod ibi fuit, & decimatus est. Unde ab hac decimatione filiorum Abrahæ, qui erant in lumbis ejus, quando Melchisedech Sacerdoti decimas dedit, ille solus Sacerdos exceptus est, cui dictum est, Tu es Sacerdos in æternum. . . . Qui licet sit etiam ipse secundum carnem semen Abrahæ (eò quod Virgo Maria, de qua carnem sumpsit, ex ipso semine propagata est) non tamen est obnoxius eidem semini, qui virili non est conceptus ex semine, liber à nexu feminæ concupiscentiæ.

35 Ad ista Augustini testimonia reflectant Neoterici, & videant eos à se leviter nimis Novatores vocari, qui censent opinionem (affirmantem parvulorum nondum natorum, sed post multa sæcula futurorum voluntates, ex pacto supradicto in Adami voluntate moraliter extitisse, dum primum peccavit) ab Augustino alienam esse. Si enim ea in opinione Augustinus fuisset, mentionem illius tunc non omisisset, dum usus illius maxime (si unquam) necessarius ipsi erat ad refellendam Juliani objectionem, ad quam citato n. 105. respondet. Enimvero quænam illa Juliani objectio? En tibi: Cum dixisset Augustinus, per unum Adæ voluntatem malam, omnes in eo peccasse, quando omnes in illo unus fuerunt. Contra hoc Julianus sic arguit: Si omnes in illo unus fuerunt, quomodo omnes per ejus voluntatem malam peccaverunt, cum isti omnes, quos in illo fuisse dicit, suam potuerunt voluntate peccare? . . . Habuerunt ergo parvuli voluntatem, non solum an-

Tom. I.

tequam nascerentur, verum antequam proavi eorum generarentur; & isti sunt electionis arbitrio priusquam substantia eorum semina condarentur. Quod aded absurdum Julianus esse censebat, ut inter commenta Orgius & Thyrsis aptiora quam literis reponeret, fuitque istud potissimum ipsius contra peccatum originale argumentum.

Numquam magis opportuna esse potuit, 36 quam tunc, responsio Assertorum pacti memorati, quod utique tunc voluntates futurorum physicè quidem non fuerint, dum physicè ipsi nondum existebant; fuerint tamen moraliter, antequam essent physicè, vi pacti cum Adamo initi, quo Deus voluntates ipsorum in Adami voluntate moraliter constituit. Sed merito Augustinus à simili responsione abstinuit. Eam quippe Julianus irritasset, commentisque Orgiorum & Thyrsorum accentuisset; uti Dominicus Soto (profectò non Novator ipse) l. de nat. & grat. c. 10. pactum illud irritet. Est enim fabula, inquit. Saltem est inventio nova, quæ cum fundata non sit in natura rei, Scripturæ vel Patrum autoritate probanda est. Nullam verò pro ea Scripturæ vel Patrum autoritatem afferunt Patroni illius, quæ mereatur attendi, prout infra ostendemus. Nec eam ratione naturali probare possunt: cum peccatum originale, omnium confessione, superet captum rationis nostræ, nec illud ratio naturalis assequatur, sed fides credat. Unde dum Neoterici aiunt, peccatum originale per constitutionem voluntatis parvulorum in voluntate Adami facile explicari, constitutionem suspectam reddunt, quod aliena sit à veritate, sicut & ab Augustini mente: utpote qui l. 1. de nupt. & concupisc. & aliis sexcentis locis dicit, quod peccatum originale non facili ratione indagatur, nec sermone explicatur.

Non videtur tamen verum quod per consti- 37 tutionem voluntatis parvulorum in voluntate Adami facile explicetur originale peccatum; imò per eam magis intrinseci obscurarique videtur, ob difficultates quas constitutio illa involvit. Nam imprimis modus legitimus explicandi peccatum originale talis esse debet, ut verum sit, peccatum istud parvulis nullo modo voluntarium esse voluntate propriâ & personali, sed alienâ Protopatris, prout hæcenus in Ecclesia traditum fuit creditumque. At si propriæ voluntates parvulorum verè in Adami voluntate constitutæ fuerunt, dum ipse peccavit; verè tunc extiterunt, saltem moraliter. Ergo parvuli tunc verè moraliter peccaverunt voluntate propriâ, etsi non physicè, illudque Adami peccatum ipse tunc moraliter voluntarium fuit voluntate propriâ, utpote tunc moraliter existente; quemadmodum in casu quo matrimonium per procuratorem vel procuratores contrahitur, licet physicè tunc non contrahatur voluntate propriâ (utpote physicè tunc aliquando non existente) moraliter tamen propriâ contrahentium voluntate

Iiii 2

38 contrahitur, utpote in voluntate procuratoris moraliter existente. Sed & ratio propter quam Assertores pacti cum Adamo initi, peccatum originale explicant per constitutionem voluntatis parvulorum in voluntate Adami, id ipsum confirmat; idèd namque peccatum originale sic explicant, ut parvulis voluntarium sit intrinsecè, non extrinsecè dumtaxat: siquidem adèd certum putant, peccatum illud debere ipsis esse intrinsecè voluntarium, ut aliqui ex ipsis doceant hæreticum esse, asserere, quòd solùm sit voluntarium extrinsecè. Verùm hæresis ista fictitia est; quamvis enim peccatum originale sit parvulis intrinsecum, non idèd est ipsis intrinsecè voluntarium; nec hoc quisquam sanctorum Patrum, veterumvè Theologorum hæcenus requisivit. Nec conceptibile est quomodò peccatum originale parvulis esse queat intrinsecè voluntarium, nisi voluntarium sit voluntate propriâ & personali: utpote quæ sola parvulis est intrinseca. Igitur dum asserunt peccatum originale parvulis esse debere voluntarium intrinsecè, eo ipso asserunt ipsis esse voluntarium voluntate propriâ. Quod tamen asseri non potest.

39 Nec solam illam difficultatem, sed & aliam secum affert opinio illa, eamque vix, aut ne vix quidem extricabilem. Vix enim, aut ne vix quidem conceptibile est quomodò constitutio illa voluntatis parvulorum in voluntate Adami, in ordine ad peccandum, absque proprio & personali parvulorum consensu fieri queat. Nec videtur magis comprehensibile, quòd voluntas parvulorum, nonnisi post multa annorum millia futurorum, in primi hominis voluntate, ab ipso mundi exordio, in ordine ad peccandum, moraliter constitui, atque existere potuerit; quam quòd parvuli illi, absque constitutione illa, ab ipso mundi exordio peccare potuerint, peccatumque deinde contrahere. Unde cum peccatum istud non admitteremus, nisi fides cogeret; nec constitutionem illam, fide non docente, admittere debemus.

40 Enimverò vel constitutio illa, absque proprio parvulorum consensu facta, ad ipsos derivare potest originale peccatum, independentè à carnali seu feminali processione ab Adamo, vel nonnisi dependentè ab ea? Neutrum dici potest. Non primum, quia aliàs Deus, absque proprio consensu nostro, voluntates nostras in cujuscumque hominis voluntate, in ordine ad peccandum, constituere posset, istiusque hominis peccata deinde nobis ad culpam & damnationem imputare. Quod si possibile foret, nullus posset non anxari de salute sua, quàmlibet alioqui moraliter certus se sanctè vivere. Si enim id à Deo fieri posset, unde sciri posset factum non esse? Nemo ergo scire posset, voluntatem suam in alterius hominis voluntate, in ordine ad obedientiam & inobedientiam, ac per consequens in ordine ad salutem & damnationem, sic constitutam non esse, ut ipso peccante, & pereunte, & ipse peccaret, periretque. Quem verò anxiam

non efficeret talis assertio?

41 Secundum etiã dici non potest; si enim constitutio voluntatis parvulorum in voluntate Adami, ad ipsos derivare non posset originale peccatum, nisi dependentè à carnali seu feminali processione ab Adamo; nec sola carnalis ab Adamo processio ad derivationem istam sufficiens esset; nec sola constitutio voluntatis parvulorum in voluntate Adami; sed necessaria foret utriusque conjunctio. Tam verò incomprehensibile videtur, per constitutionem illam ad parvulos derivari peccatum originale, dum ei conjungitur propagatio carnalis ab Adamo, si hæc sola insufficientis sit ad derivationem peccati; quàm peccati derivationem fieri per constitutionem illam solam.

Denique vel injustitia non est in eo quòd anima (licet alioqui innocens) sine intrinseco consensu suo hodie uniatu corpori, ex vitio Adami semine procreato, unitaque per illud vitietur, & ad ipsam originale peccatum derivetur; vel injustitia est in eo quòd voluntas istius animæ, sine intrinseco consensu suo sic constituatur in voluntate alterius, v. g. Adami, ut ipso peccante ac pereunte, & ipsa peccare perireque censetur. Tametsi enim peccatum formale non sit in corpore, per corpus derivari potest, de factoque juxta SS. Patres derivatum est in animam. Nec ad hoc necesse est quòd corpus sit actus liber infantis: cum sine intrinseco actu libero infantis ad ipsum derivari queat Adami peccatum; sicut sine intrinseco actu libero voluntatis, voluntas ipsius in Adami voluntate, in ordine ad contrahendum Adami peccatum, collocari potuit.

42 Meritò ergo ad constitutionem illam voluntatis posterorum in voluntate Adami nusquam recurrit Augustinus ad refellenda Pelagianorum contra originale peccatum argumenta. Eò certè non recurrit loco n. 34. relato, ubi maxime recurrere oportebat, si constitutionem illam Augustinus ad salvandum parvulorum voluntarium necessariam censuisset. Propter quid ergo peccatum originale ad parvulos derivatum asserit? & quo jure? *Jure (inquit) seminationis.* Et iterum: *Non propter arbitrium singulorum, sed propter originem seminis, unde omnes futuri erant; secundum quam originem (non dicit secundum pactum constitutum voluntatis ipsorum in voluntate Adami) omnes in illo uno radicaliter & feminaliter erant, & hi omnes unus illo erant, qui in seipsis formaliter nulli adhuc erant.* Et attende similitudinem quæ id explicat prorsus independentè à pacto illo: *Secundum hanc originem seminalem etiam Levi tunc decimus ostenditur (dum Melchisedeche Abtaham decimas dedit) non in seipso, sed in illo, in cujus fuit lumbis (non dicit in cujus voluntate fuit voluntas ipsius) & quamvis Levi tunc nec voluit nec noluit decimari, quoniam nulla ejus tunc voluntas erat, quando secundum substantiam suam nec ipse adhuc erat; tamen secundum rationem seminis non mendaciter... dictum est, quòd ibi fuit, & decimus*

Pars III. De peccato originali, effectibusque ipsius. 623

est. Solum Christum ab hac decimatione filiorum Abrahæ excipit; non quia voluntas ipsius constituta non fuit in voluntate Abrahæ, cum nec voluntas Levi, nec aliorum Abrahæ filiorum in Abrahæ voluntate constituta fuerit; sed quia licet sit etiam ipse secundum carnem semen Abrahæ (eò quod Virgo Maria, de qua carnem sumpsit, ex ipso semine propagata est) non tamen est obnoxius eidem semini, qui virili non est conceptus ex semine, liber à nexu seminariis concupiscentiæ.

[44] Eadem ratione l. 2. de peccat. merit. c. 25. l. 1. de nupt. & concupisc. c. 12. & 24. l. 2. contra Julian. c. 4. & l. 5. c. 15. probat Christum originale non contraxisse peccatum, sicut & Leo Magnus ferm. 3. de Nativit. dicens: *Solus inter filios hominum Dominus Jesus innocens natus est, quia solus sine carnalis concupiscentiæ pollutione conceptus.* Unio itaque humanitatis cupi Verbo non est ratio hujus proxima, sed remota dumtaxat.

45 Indubitata ergo Patrum sententia est, peccatum originale per concupiscentiam seu feminalem generationem (quæ sine concupiscentia naturaliter non fit) ab Adam in posteros derivari. Siquidem Adam occultâ tabe carnalis concupiscentiæ sua tabescit in se omnes de sua stirpe venientes, inquit Augustinus l. 1. de peccat. merit. c. 9. *Hæc concupiscentia* (inquit l. 1. de nupt. & concupisc. c. 23.) ... peccati vinculum generatione trajicit in posteros.

46 Et ideò l. de spir. & lit. c. 15. dicit, quòd peccatum originale contrahitur per carnem, per eamque animæ refunditur: *Habent parvuli originale, non per animam, sed per carnem utriusque contractum, animæque refusum.* Quia scilicet anima contagio ejus obruitur, cum membris corporis inseritur. L. 10. in Genes. c. 16. Idque Spiritus sanctus iniquat Job. 14. cum dicit: *Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine?* quia hoc dicendo, immunditiam hominis provenire dicit ex immunditia feminis.

47 Nec refert quòd peccatum originale, seu ejus culpa, non fit in femine. Quia, ut S. Thomas ait q. 81. a. 1. ad 3. *etsi culpa non fit actu in femine, est tamen ibi virtute humana natura, quam concomitatur talis culpa.* Addit verò a. 2. *Sicut originalis justitia traducta fuisset in posteros simul cum natura; ita etiam inordinatio ei opposita.* Per quid? Respondet art. 4. *Per feminalem rationem, quia peccatum originale à primo parente traducitur in posteros... per virtutem activam in generatione.* Et quænam est ista virtus activa? Ratio seminalis nihil aliud est quam virtus activa in generatione. Propterea ergo in semine corporali est peccatum originale sicut in causa instrumentali (ait q. 83. a. 1.) eò quòd per virtutem activam feminis traducitur peccatum originale in prolem simul cum natura humana. Sicut enim originalis justitia traducta fuisset in posteros simul cum natura (ait q. 81. a. 2.) ita etiam inordinatio ei opposita. Quia verò carnalis generatio per vir-

ritem seu motionem feminis naturaliter non fit sine concupiscentia, seu libidine; ideò q. 82. a. 4. ad 3. dicit, quòd *libido transmittit peccatum originale in prolem.* Et q. 4. de malo, *concupiscentia, secundum quod est in patre, est causa originalis peccati,* quatenus scilicet per eam fit decisio feminis, per cujus activam virtutem natura communicatur humana per peccatum primi parentis vitata, justitiæque originali spoliata ut supra. Nam quia justitiam originalem primus homo pro tota posteritate sua acceperat per generationem feminalem traducendam, dum eam, peccando, sibi, totique perdidit posteritati, istius justitiæ defectus eo modo traducitur in posteros, quomodo traducitur humana natura, q. 4. de malo a. 1.

Itaque primus homo peccando naturam infecit, vitavit, maculavit humanam (quæ tota originaliter & radicaliter in ipso continebatur) & quia ista est natura quæ per feminalem generationem communicatur, natura infecta per generationem communicata inficit personam ejus cui communicatur. Et hoc est quod pulchrè declarat S. Anselmus l. de conceptu virgin. c. 22. dicens: *In Adam erat natura, extra quem de illa nihil erat. Est munda justitiâ quam habebat, & eâ semper (nisi adjuta) careret. Hæc ratione, quia natura subsistit in personis, & persona non sunt sine natura, fecit natura personas infantium peccatrices. Sic spoliavit persona naturam bono justitiæ in Adam; & natura, egens facta, omnes personas, quas ipsa de se procreat, eadem egestate peccatrices & injustas facit.*

Similiter S. Bonaventura Breviloquii cap. 6. 49 *Modus traditionis culpa originalis videtur essentialis: quia licet anima non sit ex raduce, originalis tamen culpa ab anima Adæ transit ad animas posterorum, mediante carne per concupiscentiam generatâ; ita quòd sicut ab anima peccante infecta fuit caro Adæ, & prona facta ad libidinem; sic caro per libidinem seminata, & secum trahens affectionem vitiosam, inficit & vitiat animam. Quæ quidem infectio vitiosa in anima non tantum est pœna, sed etiam culpa. Et sic persona corrumpit naturam, & natura corrupta corrumpit personam, salvâ in omnibus divinâ justitiâ, cui nullo modo potest imputari infectio anima, licet eam creando infundat, & infundendo uniat cum carne infecta.*

Sed quaerit V. Beda l. variar. qq. q. 14. *quare anima originale peccatum imputatur, cum nova & munda à Deo procreetur?* Respondet, quia ipsa corpori in eadem persona uniat, & ab eo hac consuetudine & unione corrumpitur. Ut si quis bonum semen in terram mittat, & postea non fructum bonum, terra commixtione, sed zizania referat.

CAPUT V.

Traductio peccati originalis naturaliter fit, non liberè & voluntariè libertate & voluntate posterorum; tamen non fiat nisi dependen-